

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. III. 20.436/2018/4.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Túri Edit ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Lakatosné dr. Pataki Anita Mária jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen közhatalom gyakorlásával kapcsolatos kártérítés iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2018. április 10. napján kelt 1.P.21.414/2017/23. számú ítélete ellen a felperes 27. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon - tanácsülésen - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes a módosított keresetében az alperesnek 5 000 000 Ft kártérítés, annak a 2004. június 1. napjától a Ptk. szerinti törvényes mértékű késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

A tényállítása szerint a 2003. december 31-én kötött bérleti szerződéssel - az időközben felszámolási eljárást követően megszűnt - M-F. Kft. bérlő birtokába került a tulajdonát képező 1 db légkompresszor, 1 db sűrített levegő szárító és 1 db légtartály.

A bérlő a felperestől bérelt eszközöket - amelyeket a S., ... u. 201. szám alatti telephelyén tárolt - a felperesnek nem adta vissza, és az azok kiadása iránti igényét a bérlő felszámolója sem teljesítette.

A bérlő ...-i telephelyének vagyonvédelmét - a vele kötött megbízási szerződés alapján - a Cs. Kft. (a továbbiakban: Cs. Kft.) látta el. A ... Megyei Bíróság a 2008. június 24-én jogerőre emelkedett 7.G.15-08-.../7. számú bírósági meghagyással kötelezte a Cs. Kft.-t, hogy fizessen meg a felperesnek 12 000 000 Ft kártérítést.

A felperes a jogerős bírósági meghagyás alapján a megítélt összeg behajtása iránt eredménytelenül kezdeményezett végrehajtási eljárást. Ezért az igényét - a személy- és vagyonvédelmi tevékenység végzéséhez kötött kötelező felelősségbiztosításra tekintettel - a Cs. Kft. felelősségbiztosítása alapján a biztosítójával szemben kívánta érvényesíteni. Ennek érdekében 2009. szeptember 1-jén írásbeli kérelmet nyújtott be az alperes ...-i Rendőrkapitányságához a Cs. Kft. felelősségbiztosítási kötvényének megküldése, vagy a biztosítója megnevezése és a biztosítási kötvény számának a megjelölése iránt. Az alperes azonban a kért adatok kiadását 2009. szeptember 24-én megtagadta, és azt csak a felperesnek a Belügyminisztériumhoz intézett panaszbeadványát követően, 2014. február 1-jén előterjesztett ismételt kérelmére, 2014. július 10-én közölte. A Cs. Kft. megjelölt felelősségbiztosítója a ... Biztosító Rt. azonban a felperes kárigényét a 2015. január 28-án kelt levelében elévülésre hivatkozással elutasította.

A felperes jogállítása szerint megállapítható, hogy az alperes ...-i Rendőrkapitányságának Igazgatásrendészeti Osztálya 2009. szeptember 24-én jogellenesen utasította el az adat kiadása iránti kérelmét, amellyel az alperes a felperesnek kárt okozott, mert a biztosítóval szembeni igényérvényesítése az alperes magatartása miatt hiúsult meg.

A kereseti követelése jogszabályi alapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548. § (1) bekezdésére, a 6:540. §-ra és az rPtk. 349. § (1) bekezdésére is hivatkozott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatva, és elévülésre is hivatkozva.

Az elsőfokú bíróság a 2016. november 21-én kelt 1.P.21.107/2016/16. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, mert megállapította, hogy az alperessel szembeni követelése az igényérvényes időpontjára elévült.

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak ezt az ítéletét a 2017. július 13-án kelt Pf.III.20.261/2017/4. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, mert az elsőfokú bírósággal ellentétben azt állapította meg, hogy a keresettel érvényesített követelés nem évült el. Ezért előírta, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban érdemben vizsgálja, és - a szükséges tényállás megállapításával - bírálja el a felperes keresetét.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott fellebbezett ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 360 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a 720 000 Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes ...-i Rendőrkapitánysága Igazgatásrendészeti Osztálya 2009. szeptember 24-én - a felperes 2009. szeptember 1-jén írásban előterjesztett kérelmére elküldött - 15-01-.../.../2009. számú írásbeli válaszában a kért adatok kiadását a felperes részére a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 3. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján elutasította.

A 2014. február 1-jén előterjesztett ismételt kérelmére azonban 2014. július 11-én közölte a felperessel, hogy a Cs.Kft. a ... Biztosító Rt.-nél rendelkezett személy- és vagyonvédelmi biztosítással.

A felperes 2015. január 22-én írásban felszólította a ... Biztosító Zrt.-t, hogy mint a Cs. Kft. volt kötelező felelősségbiztosítója fizesse meg a felperesnek a jogerős bírósági meghagyás szerinti kártérítést. A ... Biztosító Zrt. Felelősségi Kárrendezési Csoportja 2015. január 28-án kelt válaszlevelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a Cs. Kft. kötelező felelősségbiztosítása alapján korábbi kárbejelentést nem tartott nyilván, a felperes 2015. januárban bejelentett igénye alapján pedig azért nem áll módjában kártérítést fizetni, mert a biztosított ... kötvényszámú szerződése 2008. január 30-ai hatállyal törlesztésre került, továbbá az Általános Szerződési Feltételek (VVF) V.1. pontja értelmében 2008. május 20-án jogerőre emelkedett bírósági meghagyástól számított 1 éven belül a biztosítóval szembeni igény elévülése is bekövetkezett.

Az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 1. §-a szerint a felperes keresetét az rPtk. 349. § (1), valamint 339. § (1) bekezdése alapján bírálta el, és azt alaptalannak találta.

Rögzítette, hogy a közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránti felelősség megállapításához az rPtk. 349. § (1) bekezdése szerinti feltételek fennállását vizsgálta. Ezek közül az alperes jogellenes magatartása megállapítható volt, mert nem volt jogi akadálya annak, hogy az alperes a Cs. Kft. felelősségbiztosítójának a nevét és a biztosítási kötvényszámát a felperesnek már a

2009 szeptemberében benyújtott kérelmére kiadja. Miután az alperes az adatkiadás megtagadásáról hozott döntésében a felperest a jogorvoslati lehetőségekről egyáltalán nem tájékoztatta, a „speciális” törvényi rendelkezés pedig rendes jogorvoslati lehetőséget nem tartalmaz, megállapította azt is, hogy teljesült az rPtk. 349. §-ában írt az a feltétel is, miszerint a felperes a közigazgatási eljárásban nem, csak külön perben érvényesíthette volna az igényét.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem találta megállapíthatónak a kár bekövetkezését, valamint a felperes állított kára és az alperes jogellenes magatartása (az adatkiadás elmulasztása) közötti okozati összefüggést sem.

Kifejtette, hogy a Cs. Kft. a személy- és vagyonvédelmi tevékenységet az 1998. évi IV. törvény 4. §-a alapján 2003. szeptember 1-jén kiadott engedély alapján végezte. Ez az engedély - a személy- és vagyonvédelmi, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályairól szóló 2005. évi CXXXIII. törvény 75. § (3) bekezdése értelmében - 2006. december 31-éig volt érvényes. A Cs. Kft. azonban az új szabályok alapján a működési engedély kiadását nem kérte.

A 2005. évi CXXXIII. törvény által a személy- és vagyonvédelmi, valamint magánnyomozói tevékenység végzéséhez megkövetelt szolgáltatási felelősségbiztosítás a szerződésen belül okozott károk megtérítését jelenti, ez a törvény ugyanakkor - a felperes állításával ellentétben - nem követelte meg a szerződésen kívül okozott károk megtérítése enyhítését szolgáló biztosítási forma meglétét.

Mindemellett tény, hogy a Cs. Kft. a ... kötvényszámú szerződés megkötésével a ... Biztosító Zrt.-nél szolgáltatási felelősségbiztosítással rendelkezett. A ... Biztosító Zrt. Felelősségi Kárrendezési Csoportja ugyanakkor a ... számra utalva már a 2015. január 28-án kelt levelében „félre nem érhetően” arról tájékoztatta a felperest, hogy a biztosított szerződése 2008. január 30-ai hatállyal törülésre került, és emiatt nem áll módjában kártérítést nyújtani. „Ebből következően, amikor a felperes 2009. szeptember 1-jén megküldte a rendőrkapitánysághoz fax küldeményként a felelősségbiztosító adatainak kiadására irányuló kérelmét, a felperes adósának a Cs. Kft.-nek már nem volt hatályos felelősségbiztosítási szerződése, mert az díj nem fizetés miatt korábban, 2008. január 30-ai hatállyal megszűnt.”

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a biztosító „ezért és nem a felperes által állított elévülés miatt utasította el” 2015. januárban a felperes kárigényét.

Mindezekből arra következtetett, hogy a felperes a Cs. Kft. felelősségbiztosítójától akkor sem jutott volna hozzá a bírósági meghagyásban megítélt összeghez - de legalább 5 000 000 Ft-hoz -, ha az alperes 2009 szeptemberében kiadta volna neki a kért adatot. Az alperes tehát azzal, hogy nem 2009 szeptemberében, hanem csak a 2014. július 10-én adta ki a felelősségbiztosító adatait, nem okozott kárt a felperesnek, és „hiányzik a felperes állított kára és az alperes 2009 szeptemberében történt adatkiadás megtagadása közötti okozati összefüggés is.”

Az elsőfokú bíróság ezért - mivel kár és okozati összefüggés hiányában a kártérítési felelősség megállapítására nincs lehetőség - a felperes módosított keresetét elutasította.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a módosított keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az általa előadottaktól eltérően állapította meg a tényállást. Fenntartotta azt az állítását, hogy a biztosító azért utasította vissza a kárigényét, mert a követelés elévült. Arra hivatkozott, hogy a biztosító által megküldött iratanyagban is ez szerepelt.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem hívta fel arra, miszerint azt is neki kell bizonyítani, hogy a biztosítás a biztosítási esemény időpontjában fennállt.

Nem fogadta el, hogy az őrző-védő cégnek a károkozó cselekmény időpontjában nem volt biztosítása. Ezt ugyanis semmilyen okirat nem támasztja alá, csupán a biztosító nyilatkozata, „amelynek e körben nem állt érdekében, hogy a biztosítás fennállásáról nyilatkozzon.”

Kifejtette, hogy az ítéletben megállapított tényállás alapján is fennáll az alperes kártérítési felelőssége, ezért az elsőfokú bíróságnak az általa megállapított tényállásból levont jogkövetkeztetése is téves, mert az alperes a felelősségét nem tudta kimenteni.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének - részletesen kifejtve, de lényegében annak helyes indokai alapján - a helybenhagyását, és a felperesnek a másodfokú perköltségében marasztalását kérte.

Alaptalannak tartotta a felperesnek a felelősségbiztosítási szerződés megszűntét igazoló biztosítói nyilatkozat valóságát vitató fellebbezési hivatkozását. Érvelése értelmében ugyanis a peradatokból megállapítható, hogy a ... Biztosító Zrt. 2015. január 28-án már tájékoztatta egyszer a felperest a Cs. Kft. felelősségbiztosítási szerződésének a megszűnéséről, és még arra is felhívta a figyelmét, hogy amennyiben a kártérítési igényének elutasításával nem ért egyet, úgy bírói utat vehet igénybe. Szerinte nem lehet jelentőséget tulajdonítani a felperes azon fellebbezési kijelentésének, hogy a biztosító nyilatkozatát nem fogadja el valónak. Ebben a tekintetben ugyanis a bizonyítás a felperest terhelte, erről az elsőfokú bíróság őt tájékoztatta, a biztosító vitatott tényközléséről pedig már 2015 januárjában tudomása volt, az ellentétes állítására vonatkozó bizonyításra mégsem tett indítványt.

Hivatkozott arra is, hogy a biztosító nyilatkozata nem új bizonyíték, nem tartalmaz új tényeket, és nem az elsőfokú ítélet meghozatalát követően jutott a felperes tudomására, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezés is megalapozatlan.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítélet tábla - a keresetlevél benyújtásának időpontjára tekintettel - a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 629. §-a és 630. § (1) bekezdése alapján a jelen másodfokú eljárásban is még a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) rendelkezéseit alkalmazta, és annak 256/A. § (1) bekezdés f) pontja és (4) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, mert a felhívására a felperes nem nyilatkozott, az alperes pedig nem kérte másodfokú tárgyalás tartását.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - az 1952. évi Pp. 253. § (3) bekezdése szerint - a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem keretei között bírálta felül.

Elsőként a másodlagos fellebbezési kérelmet kellett vizsgálnia, amelyet a felperes - tartalma szerint, a jogszabályhely megjelölése nélkül - eljárási szabálysértésre, az 1952. évi Pp. 252. § (2) bekezdésére alapított.

Az 1952. évi Pp. 163. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el.

A perben érvényesített jogra vonatkozó anyagi jogi szabályok határozzák meg azt, hogy mit kell a per eldöntéséhez szükséges tényeknek tekinteni. A jelen esetben a felperesnek - az rPtk. 349. § (1) és 339. § (1) bekezdésére alapított keresete teljesítéséhez - azt kellett (volna) bizonyítania, hogy az alperes a közhatalmi tevékenységével, az adatkiadási kérelmének elutasításával olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedést követett el, amellyel okozati összefüggésben őt az állított kár érte. E konjunktív feltételek bármelyikének hiánya esetén ugyanis közigazgatási jogkörben okozott kártérítési felelősség megállapítására nincs lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és nem követett el eljárási szabálysértést azzal, hogy „eltért” a felperes tényállításától.

Az 1952. évi Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A bíróság a bizonyítékok szabad mérlegelése során értékeli, hogy a felek tényállításait az általuk rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alátámasztották-e, vagy sem. E mérlegelés korlátja - az eljárási törvényben meghatározott kötöttségi elemeket kivéve - az indokolási kötelezettség. Ebből az is következik, hogy önmagában nem tekinthető eljárási szabálysértésnek az, ha a bíróság a felperes által előadottaktól eltérően állapítja meg a tényállást.

A jelen esetben pedig az elsőfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy a ... Biztosító Zrt. Felelősségi Kárrendezési Csoportjának a felpereshez intézett, 2015. január 28-án kelt levele (1.P.../2017/20. számú irat) alapján állapította meg tényként azt, miszerint a biztosító arról tájékoztatta a felperest, hogy „a biztosítottuk ... kötvényszámú szerződése 2008. január 30-ai hatállyal törlesztésre került, emiatt nem áll módjukban kártérítést nyújtani.”

Ennek az okiratnak a tartalmával ellentétes a felperesnek az a fellebbezési állítása, hogy „a biztosító azért utasította vissza a kártérítés megfizetését, mert a követelés elévült.”

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, miszerint a biztosító - attól függetlenül, hogy a felperest az elévülésről is tájékoztatta - a felperes kártérítési igényének az elutasítását a biztosítási szerződés 2008. január 30-ai megszűnésével indokolta.

Ezt támasztja alá a ... Biztosító Zrt.-nek az elsőfokú bíróság felhívására adott, 2018. március 7-én kelt, ... iktatószámú írásbeli nyilatkozata is, amely szerint a biztosítási szolgáltatás iránti igényt arra tekintettel utasította el, mivel a kár bejelentése nem a szerződés időbeli hatálya alatt történt, emellett az igény el is évült (1.P.../2017/20.).

A felperes - tartalma szerint - az 1952. évi Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség megsértésére hivatkozott azzal, hogy az elsőfokú bíróság nem hívta fel arra: neki kell bizonyítani, hogy a biztosítás a biztosítási esemény időpontjában fennállt.

Ezzel összefüggésben az ítélet tábla elsőként utal az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 5. pontjára, amely szerint: a Pp. 3. § (3) bekezdés szerinti tájékoztatási kötelezettség megsértése önmagában nem szolgálhat alapul a hatályon kívül helyezésre; ezt csak a konkrét eljárásjogi szabályok sérelme alapozhatja meg.

A felperesnek már a keresetlevél benyújtásakor rendelkezésére állt a ... Biztosító Zrt. 2015. január 28-án kelt levele, hiszen a kereseti tényállításában hivatkozott az abban foglaltakra. A felperes tehát ismerte (ismernie kellett) az okirat tartalmát. Arról pedig az elsőfokú bíróság a 2016. szeptember 28. napján tartott tárgyaláson hozott végzésében tájékoztatta, hogy a perben az ő kötelezettsége a kár tényének, az összecszerűségének, az alperes jogellenes magatartásának, valamint az állított kár és az állított jogellenes magatartás közötti okozati összefüggésnek a bizonyítása (1.P.../2016/5. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldala).

A felperes ennek ellenére a biztosító 2015. január 28-án kelt levelét a perben nem csatolta be, ezért annak tartalmáról az elsőfokú bíróság és az alperes is akkor szerezhetett tudomást, amikor a bíróság - a felperes 2016. november 20. napján érkezett (1.P.../2016/17. sorszámu) előkészítő iratában előterjesztett bizonyítási indítványának helyt adva - az okiratot a ... Biztosító Zrt.-től beszerezte.

A bíróságot ezen okirat alapján a felperes irányában nem terhelte tájékoztatási kötelezettség.

A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) a Polgári perrendtartás tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2009. (VI.24.) PK véleményében rámutatott arra, hogy a felet - függetlenül attól, hogy jogi képviselővel jár-e el - tájékoztatni kell arról, hogy a bíróság az 1952. évi Pp. 163. § (3) bekezdése alapján mely tényállításait ítéli olyannak, amelyek bizonyításra szorulnak. A tájékoztatásnak a kereseti (vizontkereseti) kérelem és az ellenkérelem (kifogás) alapjaként előadottakból kiindulva az anyagi jogi szabályok szerint jelentős tényekre kell vonatkoznia.

A bíróságnak az ellenérdekű felet, ha a bizonyító fél által előterjesztett bizonyítási eszközök bizonyító erejét vitatja, erre vonatkozóan a bizonyításra kötelezett féllel azonos körben kell tájékoztatnia.

Mindebből következik, hogy a bíróságnak nincs tájékoztatási kötelezettsége a felek irányában, ha a megállapítása szerint a fél által szolgáltatott bizonyíték a tényállítást nem támasztja alá. Ennek jogkövetkezményeit ugyanis a bizonyítékok értékelését követően, tehát az érdemi határozatban kell levonnia.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság a fellebbezésben állított eljárási szabálysértéseket nem követte el, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást fogadta el, az alapján pedig egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a jogkövetkeztetésével, amely szerint az igényérvényesítés megghiúsulása az adott esetben nem az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben következett be, hanem a biztosítotti jogviszony megszűnése miatt, amelynek időpontja - nem vitásan - korábbi, mint amikor az alperes a felperes adatkérését elutasította.

Ebből pedig okszerűen következik, hogy a felperes kára és az alperes jogellenes magatartása között az okozati összefüggés nem áll fenn.

Ennek hiányában pedig nincs jelentősége annak - az eljárás jelenlegi szakaszában már nem vitatott jogkövetkeztetésnek -, hogy az alperes „nem mentette ki magát”, hiszen az rPtk. 349. § (1) és 339. § (1) bekezdésének alkalmazásánál okozati összefüggés hiánya esetén az egyértelműen jogellenes magatartás sem eredményez kártérítési felelősséget. Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetét - a jogalap hiányával indokolva - elutasította.

Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. § (2) bekezdésének I. fordulata és a 254. § (3) bekezdése alapján - a fellebbezés folytán szükséges kiegészítéssel, de indokai szerint - helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes saját másodfokú perköltségét (ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni, és az ítélet tábla - az 1952. évi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján - őt kötelezte az alperes másodfokú perköltsége (jogtanácsosi munkadíj) megfizetésére. Ennek összegét az 1952. évi Pp. 75. § (2) bekezdésére figyelemmel - az 5 000 000 Ft másodfokú pertárgyérték alapulvételével - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint, de - a kifejtett jogtanácsosi tevékenységre és arra figyelemmel, hogy az ítélet tábla tárgyalást nem tartott - a (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelt összegben: 100 000 Ft-ban állapította meg, amelynek megfizetésére a felperest az 1952. évi Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben kötelezte.

A személyes költségmentességben részesült felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdése szerint a megismételt eljárásban az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illeték ismételt megfizetése alól is mentesült, ezért az ítélet táblának fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezésről rendelkeznie nem kellett.

Debrecen, 2018. szeptember 27.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró